

melse med reglerne om den fælles ydre toldtarif og uden at nogen godtgørelse for erlagte afgifter har fundet sted. Ifølge artikel 10, andet stykke, skal Kommissionen fastsætte nærmere regler for omsætningen af varer, som helt eller delvis har deres oprindelse i tredieland. Dette er sket med forordninger om, hvad der i forbindelse med ind- og udførsel af varer skal forstås ved varers værdi, oprindelse og transit. Endvidere er fastsat direktiver om varers opbevaring i frilager, om bearbejdelse af indførte varer bestemt for eksport til lande udenfor fællesmarkedet samt om udsættelse med told- og afgiftserlæggelse.

I artikel 12 gives et udtrykkeligt forbud mod indførelse (eller i overgangsperioden forhøjelse) af indbyrdes toldafgifter. Denne forbudsregel opfylder ifølge De europæiske Fællesskabers Domstol de betingelser, der må stilles for at en bestemmelse i Traktaten er umiddelbart anvendelig i Medlemslandene.

Forsåvidt angår den fælles ydre toldtarif udtrykkes i artikel 18 Medlemsstaternes principielle beredvillighed til at indgå aftaler om gensidige toldsænkninger. Sådanne aftaler blev indgået i marts 1962 i forbindelse med den ydre toldtarifs gradvise indførelse og i juni 1967 i forbindelse med den såkaldte Kennedy-runde for gensidige toldsænkninger indenfor GATT.

Det er i artikel 25 forudset, at den fælles toldtarif ikke i alle tilfælde har kunnet indrettes efter de enkelte Medlemslandes importbehov. Rådet eller Kommissionen kan i henhold til denne artikel indrømme Medlemslandene toldkontingenter, således at nærmere fastsatte importmængder indføres med toldnedsættelse eller toldfrihed. Disse kontingenter kan indrømmes for visse varer, som er opført på lister i Traktatens bilag I og for varer, som er indeholdt i varefortegnelsen i Traktatens bilag II. Størrelsen af toldkontingenterne skal fastsættes således, at der ikke opstår forskydninger i den økonomiske virksomhed til skade for andre Medlemsstater og, for varerne under bilag II således, at der ikke opstår alvorlige markedsforstyrrelser.

Toldkontingenter indrømmes undtagelsesvis og udgør nogle få procent af Fællesskabets samlede import. Det drejer sig hovedsagelig om visse råvarer til industrien.

Ved siden af adgangen til at indrømme toldkontingenter er i artikel 28 åbnet hjemmel for, at Rådet ved ensidig bestemmelse kan foretage ændringer eller suspensioner af fællestariffens

satser. Denne hjemmel har ofte været benyttet. Det er især produkter fra udviklingslandene, der er blevet tilgodeset med Rådets bestemmelser og herved har kunnet importeres til nedsat eller ingen toldafgift.

Kapitel 2. Ophævelse af de kvantitative restriktioner mellem Medlemsstaterne

I artiklerne 30, 31 og 32 fastlægges et forbud mod indførelse af yderligere kvantitative restriktioner for Medlemslandenes indbyrdes samhandel og et påbud om afskaffelse af de eksisterende. Forbudet mod indførelse af restriktioner antages at være umiddelbart gældende for og i Medlemsstaterne.

Afviklingen af kvantitative restriktioner mellem de oprindelige Medlemsstater afsluttedes for industrivarers vedkommende i alt væsentligt allerede med udgangen af 1961. For landbrugs- og fiskerivarers vedkommende indførtes særlige markedsordninger, der principielt indebærer afskaffelse af kvantitative restriktioner.

I fortsættelse af bestemmelser om egentlige kvantitative restriktioner fastsætter Traktaten i artikel 37 et principielt forbud mod forskelsbehandling, udøvet ved administrationen af statslige handelsmonopoler, således at forskelsbehandling mellem EF-landenes borgere udelukkes med hensyn til forsynings- og afsætningsvilkår. Specielt vedrørende statslige handelsmonopoler, der tilsigter at gavne afsætningsforholdene for landbrugsprodukter, bestemmes det i artikel 37 stk. 4, at der under anvendelsen af artiklens øvrige regler skal gives vedkommende producenter tilsvarende sikkerhed for beskæftigelse og levestandard. Artikel 37 hjemler Kommissionen beføjelse til at udstede henstillinger til Medlemslandene vedrørende tilpasningen på dette område.

Afsnit II

Landbruget (artiklerne 38-47)

Ifølge artikel 38 omfatter reglerne om det fælles marked principielt også landbruget og fiskeriet og handelen med landbrugsvarer og fiskerivarer, men således, at disse varers inddragelse under markedets funktion og udvikling skal ledsages af en for Medlemsstaterne fælles landbrugspolitik. Begrundelsen herfor er, at vilkårene for handelen med og især produktionen af landbrugsvarer og fiskerivarer ikke gav mulighed for på samme måde som for